

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, na podstawie art. 263 TFUE, dorozumianej decyzji Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF-u) z dnia 26 maja 2020 r., oddalającej wniosek skarżących o ochronę poufności informacji wymienianych między skarżącymi a ich zewnętrznym doradcą prawnym, chyba że skarżące wyjaśnią kontekst i treść takiej poufnej wymiany informacji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że prawo skarżących do ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem jest podstawowym, choć niepisany prawem wynikającym z prawa Unii, uznanym w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości. Zdaniem skarżących korzystanie z tego prawa nie może być uzależnione od wykazania przez skarżące, że ich poufna wymiana informacji ma istotny związek z samym dochodzeniem, w ramach którego poufność informacji podlega ochronie; byłoby to sprzeczne z celem ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że prawo skarżących do ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem wynika zarówno z EKPC jak i z Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności z prawa do poszanowania prywatności zgodnie z art. 8 EKPC (art. 7 karty) oraz prawa do obrony zgodnie z art. 6 EKPC (art. 47 karty). Zdaniem skarżących prawo do ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem określone w EKPC oraz w karcie nie zależy od celu i treści stosownej wymiany informacji, lecz jedynie od tożsamości ich uczestników.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że nawet jeśli prawo do ochrony poufności informacji wymienianych między adwokatem a klientem określone w EKPC oraz w karcie może zostać ograniczone ze względu na interes publiczny, ograniczenia takie muszą być przewidziane przez prawo. Zdaniem skarżących nie mogą one opierać się na uznaniowej decyzji organu administracyjnego.

Skarga wniesiona w dniu 13 sierpnia 2020 r. – LP / Parlament

(Sprawa T-519/20)

(2020/C 348/33)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: LP (przedstawiciele: J. Bosquet i G. Op de Beeck, advocaaten)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji odmawiającej zatrudnienia skarżącego jako akredytowanego asystenta parlamentarnego w Parlamencie Europejskim wydanej przez organ powołujący w dniu 22 października 2019 r. (pierwsza zaskarżona decyzja);
- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 14 maja 2020 r. oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego od pierwszej zaskarżonej decyzji (druga zaskarżona decyzja);
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Jedyny zarzut: naruszenie art. 128 ust. 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej i art. 41 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

- Naruszenie art. 128 ust. 2 lit. c) warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej ze względu na to, że Parlament Europejski dokonał niewłaściwej wykładni rzeczzonego artykułu, w myśl której wolny od wszelkich wzmianek wyciąg z rejestru karnego miałby stanowić wymóg. Przywołany przepis nawiązuje natomiast do gwarancji związanych z wykonywaną funkcją, przy czym wzmianka w wyciągu z rejestru karnego ma znaczenie jedynie wtedy gdy jest ona tego rodzaju, że może negować cechę istotną z punktu widzenia wykonywanej funkcji lub tego rodzaju, że może mieć ona wpływ na wykonywanie zawodu w konkretnym przypadku. Uzasadnienia zaskarżonych decyzji są sprzeczne z ww. przepisem, ponieważ strona pozwana stwierdza w drugiej zaskarżonej decyzji, że nie występuje aktualne, rzeczywiste i wystarczająco poważne zagrożenie dla należytego wykonywania obowiązków, jako że mowa jest jedynie o „wątpliwościach” co do integralności moralnej skarżącego.
- Naruszenie art. 41 ust. 1 i 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i wyrażonej tam zasady staranności ze względu na to, że podejmując decyzję o ewentualnym zatrudnieniu skarżącego Parlament Europejski nie wziął pod uwagę wszystkich istotnych elementów. Nie zostało wzięte pod uwagę zaufanie jakim obdarza skarżącego członek parlamentu, którego asystentem miałby zostać skarżący, ani fakt, że skarżący jest już asystentem parlamentarnym w parlamencie jednego z krajów związkowych Belgii. Jednocześnie Parlament Europejski nie wziął pod uwagę faktu uznania przez skarżącego własnej winy w jego skardze, uznając, że nie miał on poczucia odpowiedzialności, relatywizując przestępstwo wymienione w wyciągu z rejestru karnego. Zaskarżone decyzje nie zawierają również uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 21 sierpnia 2020 r. – Phi Group / EUIPO – Gruppo Cadoro (REDELLO)

(Sprawa T-532/20)

(2020/C 348/34)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Phi Group GmbH (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci P. Campolini i L. Bidaine)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Gruppo Cadoro GmbH (Eglisau, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „REDELLO” – zgłoszenie nr 17 929 193

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 czerwca 2020 r. w sprawie R 2677/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;